

Arrest

nr. 88 545 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOP, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Ulcinj (Montenegro) en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. Toen u ongeveer dertien jaar oud was huwde u traditioneel met M. S. (O.V. X), een Bosnische Moslim (Bosniak). Uit uw verklaringen blijkt dat u Montenegro ontvluchtte om dezelfde redenen als degene die werden uiteengezet door uw partner M. S.. Zo beaamde u dat jullie Montenegro verlieten door aanhoudende problemen met jullie Montenegrijnse buurman Z. B., een politieagent, en diens collega-agenten. Jullie problemen met voornoemde personen waren te wijten aan het feit dat Z. B. niet opgezet was met jullie gemengd huwelijk en jullie levenswijze als moslims. Zowel u, uw oudste dochter D. als uw partner M. S. werden geslagen door Z. B., diens collega's en diens zonen. Daar een dergelijk leven niet langer houdbaar was, verliet u Montenegro in oktober 2011 samen met uw acht kinderen. Op 24 oktober 2011 vroeg u in België asiel aan. Uw partner was hier reeds

eerder aangekomen en had al op 27 juli 2011 een asielaanvraag ingediend. U wenst niet naar Montenegro terug te keren daar u een hernieuwing vreest van jullie problemen met Z. B.. U bent in het bezit van uw Montenegrijnse identiteitskaart, uitgereikt op 16 februari 2009 te Ulcinj; een kopie van de eerste pagina van uw Montenegrijns paspoort, uitgereikt op 17 augustus 2010 te Ulcinj; en uw geboorteakte, uitgereikt op 27 mei 2011 te Ulcinj."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw partner, M.S. (O.V. 6.852.396), werden uiteengezet (CGVS, p. 6-9). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

" Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u reeds geruim een maand in België verbleef alvorens u een asielaanvraag indiende. Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Het feit dat u begin 2011 – volgens uw beweringen kende u in die periode al problemen in Montenegro – reeds een drietal maanden in België verbleef zonder een asielaanvraag in te dienen komt de waarachtigheid van uw problemen in Montenegro evenmin te goede (CGVS, p. 9).

Voorts moet worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid verder onder druk komt te staan door uw houding tijdens uw gehoor d.d. 18 januari 2012 op de zetel van het Commissariaat-generaal. U trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door de aanwezige tolk er meermaals op aan te spreken u te helpen met het geven van 'goede antwoorden' (CGVS, p. 13). Een dergelijk gedrag doet een frauduleus opzet in uw hoofde vermoeden.

Wat de gegrondheid van uw asielaanvraag betreft, verklaarde u Montenegro te hebben verlaten na aanhoudende problemen met uw buurman Z.B. en diens collega-agenten. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u het voorwerp uitmaakte van machtsmisbruik van een aantal lokale politieagenten die u (en uw gezin) persoonlijk viseerden en die geenszins handelden in naam van de wet of de Montenegrijnse autoriteiten. Het loutere feit dat uw buurman Z. niet opgezet was met jullie geloofsovertuiging en jullie manier van leven ligt immers aan de oorsprong van uw problemen met voornoemde personen (CGVS, p. 10; CGVS partner, p. 9). In casu moet dan ook vastgesteld worden dat wat uw problemen betreft het geenszins gaat om een algemene vervolging vanwege de Montenegrijnse autoriteiten tegenover u, maar dat uw problemen met Z. en diens collega's van strafrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard zijn.

Er dient voorts vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U beweerde weliswaar alle door u en uw gezin gekende problemen met Z. en diens collega's gemeld te hebben aan de politie in Ulcinj, maar geen van deze klachten bij de politie van Ulcinj kon u staven met enig begin van bewijs, wat redelijkerwijze toch mag worden verwacht (CGVS, p. 13-14). Ook van de klacht via uw buurvrouw Bi. bij een in Podgorica gevestigde organisatie die Roma bijstaat ingeval van problemen, van jullie bezoeken aan de rechtbank van Ulcinj en van het advies dat u in november of december 2010 zou hebben ingewonnen bij een advocaat (wiens naam u opmerkelijk

genoeg diende schuldig te blijven) legde u geen enkel begin van bewijs neer, wat de nodige vragen opwerpt of u deze initiatieven in realiteit weldegelijk heeft ondernomen (CGVS, p. 12-16). Voorts is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat de advocaat die u iets voor Nieuwjaar 2011 zou hebben aangesproken u geadviseerd zou hebben geen stappen te ondernemen tegen Z.B. (CGVS, p. 16). Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u uw problemen met Z. en diens collega's nooit kenbaar gemaakt heeft bij de centrale politie-instanties in Podgorica en dat u nooit een klacht heeft ingediend bij de Ombudsman (CGVS, p. 15, 17). Voorts heeft u nagelaten, ondanks dat uw gezin in 2011 een beroep deed op een advocaat, S.G., (procedurele) stappen te ondernemen tegen uw belagers. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook geenszins besloten worden als zouden er in uw land van herkomst geen nationale mogelijkheden meer beschikbaar zijn voor u ter verkrijging van hulp en/of bescherming voor uw veiligheidsproblemen.

In dit verband kan er bovendien gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de lokale Montenegrijnse autoriteiten bereid en in staat zijn om aan alle burgers, inclusief leden van minderheden, bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Montenegro werd onlangs zelfs geprezen door de internationale gemeenschap (Raad van Europa, Europese Commissie, Verenigde Naties, OVSE, de Navo en het US Department of State) voor de indrukwekkende doeltreffendheid van de in de afgelopen jaren gerealiseerde hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Met de hulp van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) nam de Montenegrijnse regering een actieplan (2007-2012) aan ter hervorming van justitie, welke een reële vooruitgang met zich meebracht op het vlak van transparantie, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en effectiviteit van de rechterlijke macht. Tevens zijn door diverse nationale en internationale organisatie opleidingen opgezet van rechters en officieren van justitie. In samenwerking met het 'United Nations Development Programme' wordt tevens een nieuwe reeks hervormingen gepland voor de periode 2013-2017. In april 2011 heeft Montenegro daarenboven een wet goedgekeurd die voorziet in gratis rechtsbijstand aan iedere burger die er nood aan heeft. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. In de afgelopen jaren was tevens een gestage vooruitgang merkbaar in de communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en in de samenwerking tussen de politie en de parketten. Te dien einde was in de periode 2001 tot 2005 de OVSE betrokken bij de training en opleiding van de Montenegrijnse politie en bij het meer in overeenstemming brengen van de gehanteerde gebruiken en praktijken met de Europese en internationale normen. Met het oog op het verbeteren van de efficiëntie van de Montenegrijnse politie werd tevens voor de periode 2010-2012 een actieplan ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie goedgekeurd. Naast het feit dat dit plan wordt ondersteund door Europese fondsen, kunnen de lokale autoriteiten gebruik maken van Europese expertise om hun institutionele en operationele capaciteiten te verbeteren. Tevens werd voor de periode 2011-2013 een nieuwe strategie voor de ontwikkeling van de politie ingesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat, voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politieel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Zo heeft de nieuwe Montenegrijnse Politiewet voorzien in zowel een intern controleorgaan onder de bevoegdheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken als een externe, onafhankelijk functionerende raad. Dit heeft er in 2009 en 2010 toe geleid dat bijna 150 politieagenten een disciplinaire sanctie opgelegd kregen en 27 onder hen het voorwerp uitmaakten van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts kan men sinds 2003 ook terecht bij de Ombudsman. Ter benadrukking van de rol van de Ombudsman werd in de nieuwe wet op het Verbod van Discriminatie van 29 juli 2011 uitdrukkelijk gesteld dat de 'Protector of Human Rights and Freedoms (Ombudsman's) Office' het bevoegde orgaan is voor de bescherming tegen alle vormen van discriminatie, wiens competenties zich uitstrekken over zowel de publieke als private sfeer. Deze onafhankelijke organisatie heeft een mandaat om gevallen van mensenrechtenschendingen en/of gevallen van machtsmisbruik door openbare instellingen in Montenegro te onderzoeken, in het bijzonder in het geval dat de overheid geen gevolg geeft aan klachten ingesteld door de burgers. Ondanks dat de Ombudsman over geen dwingende macht/bevoegdheid beschikt, dient vastgesteld te worden dat de aanbevelingen van de Ombudsman vrijwel steeds worden gevolgd en dat deze instelling wordt gerespecteerd in het land. Voorts heeft de Ombudsman verschillende bewustmakingscampagnes op het getouw gezet om het werk van zijn instelling te promoten bij het publiek.

Tot slot kan tevens opgemerkt worden dat Montenegro over een bijzonder actief maatschappelijk middenveld, ngo's en verenigingen ter verdediging van de mensenrechten, beschikt die gevallen onderzoeken waar de mensenrechten niet worden/werden gerespecteerd. Zoals reeds gesteld meen ik dan ook dat in Montenegro actueel redelijke maatregelen getroffen worden door de Montenegrijnse overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u zich wegens motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Montenegro zou kunnen vestigen om verdere problemen met Z.B. en diens collega's in Ulcinj te vermijden. Zowel u als uw partner stelden uitdrukkelijk behalve met Z. en diens collega's in Montenegro geen problemen gekend te hebben met jullie autoriteiten, noch met andere burgers. U verklaarde voorts in het verleden, wanneer u en uw gezin in Rozaje woonden, daar geen problemen te hebben gekend. Het feit dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte om zich te hervestigen in Montenegro is een zuiver socio-economisch probleem dat niet kan worden weerhouden daar het als dusdanig geenszins ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS, p. 13, 17; CGVS partner, p. 7). Het door uw partner aangehaalde argument dat Z.B. overal familie heeft (CGVS partner, p. 8), waarmee ze aangaf dat hij jullie dus overal zou kunnen vinden, is zuiver hypothetisch van aard en kan dan ook niet worden weerhouden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. De paspoorten en geboorteaktes van u en uw kinderen staven jullie nationaliteit en identiteit, maar deze gegevens staan hier niet ter discussie. Het medisch attest d.d. 31 januari 2011 toont aan dat u na een gevecht ter verzorging naar het ziekenhuis van Bar bent geweest, maar niets meer dan dat. Het attest verschaft geen verdere duidelijkheid over de exacte omstandigheden van het gevecht, noch over de persoon/personen met wie u in een gevecht zou zijn verwikkeld geraakt. Aan de verklaring opgesteld door advocaat S.G. in het bijzijn van twee getuigen kan geen afdoende objectieve bewijswaarde worden toegekend daar dit document opgemaakt werd louter op basis van de verklaringen van uw partner en de getuigen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, paspoort en geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, maar deze worden in bovenstaande beslissing geenszins betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De "Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken" kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift (zie p. 2) dat de bestreden beslissing motiveert waarom aan haar partner S.M. de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt maar helemaal niet motiveert waarom haar deze statussen geweigerd worden.

Dit kan volgens verzoekster *“geenszins gelden als een afdoende motivering zonder dat deze in concreto wordt toegepast op verzoekster”*.

Derhalve schendt volgens haar de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht.

3.2. Uit het verhoorverslag van 18 januari 2012 (zie p. 4) blijkt dat verzoekster zich tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door haar advocaat, akkoord verklaarde met de korte samenvatting door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal van het asielrelaas van haar man en met diens besluit dat verzoekster zich beriep op dezelfde problemen als deze aan haar man overkomen. Bij lezing van haar relaas valt trouwens op dat verzoekster als ze over de moeilijkheden in haar land van herkomst handelt, bijna steeds spreekt over “we” en “ons” waarmee zij klaarblijkelijk bedoelt, “mijn man en ik”, respectievelijk “ons gezin”.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift trouwens na aan te tonen dat haar asielrelaas steunt op andere motieven dan die aangehaald door haar echtgenoot M. S.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 88 544 van 28 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.2. Vooreerst wijst de Raad er op dat de thans bestreden beslissing van de commissaris-generaal valt onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, zodat het beroep met volle rechtsmacht wordt behandeld.

De gevraagde “vernietiging en schorsing van de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten” (zie het verzoekschrift, p. 1, 4) “overeenkomstig artikel 39/, §2 van de vreemdelingenwet” (zie het verzoekschrift, p. 1) en de bespreking van een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” (zie het verzoekschrift, p. 3, 4) zijn dan ook niet dienstig.

Gezien het een beroep betreft in het kader van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, kan de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen of vernietigen; dit artikel, noch enige andere bepaling, geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen. Volledigheidshalve benadrukt de Raad nog dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan van rechtswege opschort.

3.3. De aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel is niet dienstig.

Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder de zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal, noch valt de beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland er onder.

3.4. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.7. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker reeds ruim een maand in België verbleef alvorens hij een asielaanvraag indiende.

Van een persoon die verklaart te vrezen voor zijn vrijheid of zijn leven of een risico te lopen op ernstige schade in zijn land van herkomst mag volgens de commissaris-generaal terecht verwacht worden dat hij na aankomst in het onthaalland, beroep doet op de bescherming van de autoriteiten.

Zoals gesteld door de commissaris-generaal komt de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker omtrent zijn problemen in zijn land van herkomst eveneens in het gedrang door het feit dat verzoeker begin 2011 reeds een drietal maanden in België verbleef zonder een asielaanvraag in te dienen, terwijl hij volgens zijn beweringen in die periode al problemen kende in Montenegro.

De commissaris-generaal merkte tevens met reden op dat verzoekers algemene geloofwaardigheid een zware deuk krijgt door zijn houding tijdens het verhoor van 18 januari 2012 op het Commissariaat-generaal waarbij hij de aanwezige tolk meermaals aansprak om hem hulp te geven middels het geven van "goede antwoorden", wat inderdaad sterk het vermoeden van frauduleus opzet in hoofde van verzoeker voedt.

In casu stelde de bestreden beslissing tevens dat, wat verzoekers problemen betreft, het geenszins gaat om een algemene vervolging vanwege de Montenegrijnse autoriteiten tegenover hem, maar dat zijn problemen met Z. en diens collega's van strafrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard zijn.

Dienaangaande laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat hij en zijn familie "verscheidene malen het slachtoffer (zijn) geweest van zowel lichamelijk als geestelijk geweld vanwege de Montenegrijnse politie".

Deze loutere bewering tast de omstandige motivering van de commissaris-generaal geenszins aan; het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Bovenstaande motivering blijft dan ook overeind en de Raad neemt deze over.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker in redelijkheid niet alle te mogen verwachten mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in zijn land van herkomst:

"U beweerde weliswaar alle door u en uw gezin gekende problemen met Z. en diens collega's gemeld te hebben aan de politie in Ulcinj, maar geen van deze klachten bij de politie van Ulcinj kon u staven met enig begin van bewijs, wat redelijkerwijze toch mag worden verwacht (CGVS, p. 13-14). Ook van de klacht via uw buurvrouw Bi. bij een in Podgorica gevestigde organisatie die Roma bijstaat ingeval van problemen, van jullie bezoeken aan de rechtbank van Ulcinj en van het advies dat u in november of december 2010 zou hebben ingewonnen bij een advocaat (wiens naam u opmerkelijk genoeg diende schuldig te blijven) legde u geen enkel begin van bewijs neer, wat de nodige vragen opwerpt of u deze initiatieven in realiteit weldegelijk heeft ondernomen (CGVS, p. 12-16). Voorts is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat de advocaat die u iets voor Nieuwjaar 2011 zou hebben aangesproken u geadviseerd zou hebben geen stappen te ondernemen tegen Z.B. (CGVS, p. 16). Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u uw problemen met Z. en diens collega's nooit kenbaar gemaakt heeft bij de centrale politie-instanties in Podgorica en dat u nooit een klacht heeft ingediend bij de Ombudsman (CGVS, p. 15, 17). Voorts heeft u nagelaten, ondanks dat uw gezin in 2011 een beroep deed op een advocaat, S.G., (procedurele) stappen te ondernemen tegen uw belagers. Gelet op

bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook geenszins besloten worden als zouden er in uw land van herkomst geen nationale mogelijkheden meer beschikbaar zijn voor u ter verkrijging van hulp en/of bescherming voor uw veiligheidsproblemen.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift dienaangaande aan dat, telkens wanneer hij in zijn land een klacht neerlegde, dit enkel tot gevolg had dat zijn familie nog meer werd gevisieerd. Volgens hem “kon van verzoeker dan ook niet worden verwacht dat hij werkelijk alle mogelijkheden zou hebben uitgeput om bescherming te krijgen in eigen land”, gezien hij vreesde voor een “nog grotere escalatie”. Verzoeker acht het onterecht dat hem door de commissaris-generaal verweten wordt dat hij zijn probleem niet kenbaar zou hebben gemaakt bij de centrale politie-instanties.

De Raad merkt vooreerst op dat het eenvoudig herhalen van afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), noch dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal volstaat om deze te keren.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoeker toont echter niet aan dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Waar verzoeker uit de bestreden aanhaalt en hieruit afleidt dat de Montenegrijnse controlemechanismen zelf betreurenswaardig zijn, “dat dergelijk actieplan uiterst noodzakelijk is in Montenegro”, dat dit actieplan nog maar zeer recent is goedgekeurd, dat het “nagal naïef (zou) zijn te geloven dat de situatie dan ook reeds verbeterd zou zijn” en dat de commissaris-generaal zelf het bewijs geeft “van hoe schrijnend de situatie in Montenegro wel is en hoe geloofwaardig het levensverhaal van verzoeker wel is”, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er in zijn land van herkomst geen nationale beschermingsmogelijkheden beschikbaar zouden zijn.

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift ten andere de vaststelling van de commissaris-generaal wanneer hij stelt dat (zie . 2) “van verzoeker dan ook niet (kan) worden verwacht dat hij werkelijk alle mogelijkheden zou hebben uitgeput om bescherming te krijgen in eigen land”.

Bovendien volstaat een verwijzing van verzoeker naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De commissaris-generaal stelde ten slotte nog vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Montenegro zou kunnen vestigen:

“Zowel u als uw partner stelden uitdrukkelijk behalve met Z. en diens collega's in Montenegro geen problemen gekend te hebben met jullie autoriteiten, noch met andere burgers. U verklaarde voorts in het verleden, wanneer u en uw gezin in Rozaje woonden, daar geen problemen te hebben gekend. Het feit dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte om zich te hervestigen in Montenegro is een zuiver socio-economisch probleem dat niet kan worden weerhouden daar het als dusdanig geenszins ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS, p. 13, 17; CGVS partner, p. 7). Het door uw partner aangehaalde argument dat Z.B. overal familie heeft (CGVS partner, p. 8), waarmee ze aangaf dat hij jullie dus overal zou kunnen vinden, is zuiver hypothetisch van aard en kan dan ook niet worden weerhouden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motivering onbesproken laat; de Raad neemt deze dan ook over.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie p. 4) een “kopie een attest van immatriculatie” van zichzelf en van zijn vrouw, alsook “identiteitsgegevens van de kinderen van verzoeker”; hij legt niet uit wat hij met deze stukken beoogt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan verzoekers relaas ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de

vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, afgenomen met de hulp van een tolk, en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren."

De commissaris-generaal kon op goede gronden besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster, die geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep

3.4. De Raad stelt vast dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster is afdoende gemotiveerd door de integrale verwijzing naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005).

3.5. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE